

Povestea crinului

Carmen

La o mare sărbătoare
S-a făcut cadou o floare
Prinsă în buchet, frumos,
Dăruit cu glas voios.

Crinul alb în roșu aprins
Trandafirii i-a cuprins
Cu mireasma lui regală
Radiind parfum în sală.

Mai spre seară, obosite,
Florile-n buchete multe
Au ajuns în vază-n casă
Puse cu o grijă-aleasă.

Crinul mândru în boboc
Își făcea printre flori loc,
Nimic nu precupețea
Să-și arate frumusețea.

Zilnic era admirat...
Cu mireasmă a-nconjurat
Pe cea care-l îngrijea,
De el la toți povestea.

Ah, cum reușea femeia
Să își țină-ascunsă cheia
De la ușa ce închide
Taina inimilor blânde!

Într-o lume tot mai rece
Sufletul ei se petrece
Prin noroaie de cuvinte
Și nori negri-n simțăminte.

Plânge crinul printre flori
Căci simte a ei fiori
De durere sufletească
Pe care vrea s-o oprească...

Și se face dimineată...
Cu un zâmbet larg pe față
Ochii ei caută floarea

Vrând să-i dea îmbrățișarea!

Vede lacrimi în petale
Și în mâinile ei goale
Cheia este strecurată
De floarea îndurerată.

Crinul și inima blândă
Nu mai vor să se ascundă
Frumusețea și parfumul
Pe care le are omul
Ce-a uitat că-n a lui viață
Sufletul îi dă speranță
Să cunoască fericirea
Și s-atingă nemurirea!